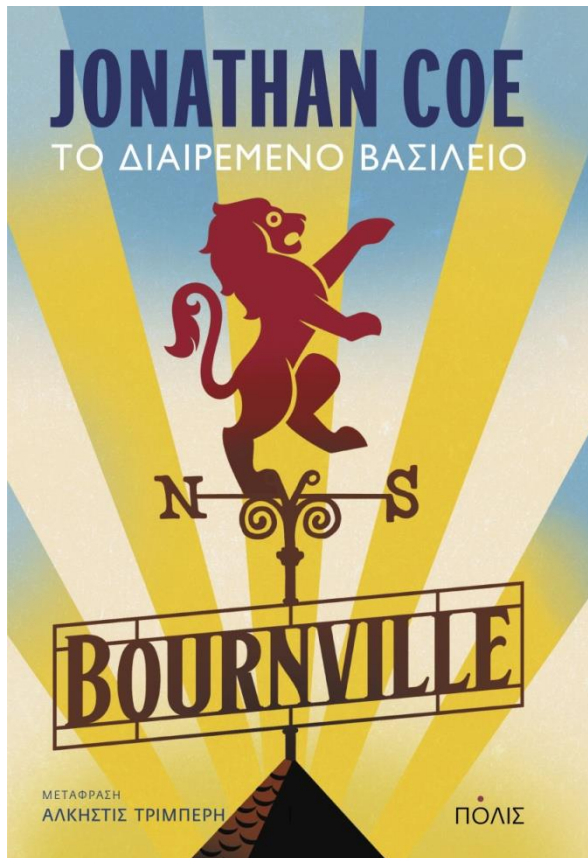

Jonathan Coe

«Μπόρνβιλ

Το διαιρεμένο βασίλειο»

Jonathan Coe

Μπόρνβιλ

Το διαιρεμένο βασίλειο

μετάφραση: Άλκηστις Τριμπέρη

σελίδες: 496 • isbn: 978-960-435-838-0 • τιμή: 22 ευρώ

Στο Μπόρνβιλ, ένα ήρεμο προάστιο του Μπέρμιγχαμ, λειτουργεί το διασημότερο εργοστάσιο σοκολάτας στην Αγγλία. Για την εντεκάχρονη

Μαίρη και την οικογένειά της (βρισκόμαστε στο 1945), το Μπόρνβιλ είναι το κέντρο του κόσμου· είναι ο λόγος που οι δρόμοι τους μοσχοβολούν σοκολάτα· είναι το μέρος όπου εργάζονται οι περισσότεροι φίλοι και γείτονές τους για δεκαετίες.

Η Μαίρη θα ζήσει εβδομήντα πέντε χρόνια που σημαδεύονται από μείζονες κοινωνικές αλλαγές. Παρακολουθούμε την πορεία της, από την τελετή στέψης της Βασίλισσας Ελισάβετ και τον τελικό του Παγκοσμίου Κυπέλλου, ως τους βασιλικούς γάμους, τις βασιλικές κηδείες, το Brexit και τον κορωνοϊό. Η Μαίρη θα αποκτήσει παιδιά, εγγόνια και δισέγγονα. Κτίρια του εργοστασίου

σοκολάτας θα μετατραπούν σε θεματικό πάρινο, καθώς η σύγχρονη ζωή και νέες ανθρωπίνες κοινότητες εισβάλλουν στο ειρηνικό τους καταφύγιο. Από αυτούς τους ρευστούς καιρούς θα βγουν άραγε η οικογένειά της, και η ίδια η χώρα, πιο ενωμένες ή θα καταλήξουν πιο αποκομμένες και διαιρεμένες από ποτέ;

«Είναι αλήθεια πως σε όλα μου τα βιβλία βρίσκει κανείς ψήγματα νοσταλγίας για μια Αγγλία όπου η ζωή ήταν καλή για τη μεσαία τάξη. Με αφετηρία τη δεκαετία του '80 και τη Μάργκαρετ Θάτσερ, η βρετανική κοινωνία στράφηκε στον νεοφιλελευθερισμό. Νομίζω ότι συγκαταλέγεται στις ευρωπαϊκές κοινωνίες με τις μεγαλύτερες ανισότητες: ένα έθνος διχασμένο ανάμεσα σε νικητές και ηττημένους. Τα πράγματα δεν ήταν πάντα έτσι, και το μοντέλο της σοκολατοβιομηχανίας Cadbury –ενός καλοπροαίρετου καπιταλισμού, θα λέγαμε– μοιάζει αρκετά ελκυστικό σήμερα, σε σύγκριση με ό,τι μάς περιβάλλει. Βέβαια, το μοντέλο αυτό ανήκε σε μια εποχή όπου δεν αναγνωρίζονταν τα δικαιώματα των γυναικών, των ομοφυλόφιλων και των μαύρων, κυρίως – ήταν μια φρικτή περίοδος για τα μέλη αυτών των μειονοτήτων. Προσπάθησα να φανώ αμερόληπτος απέναντι σε κάθε εποχή που απεικονίζεται σε αυτό το μυθιστόρημα, επιδιώκοντας να αναδείξω και τα καλά και τα άσχημά τους».

Τζόναθαν Κόου, από συνέντευξή του στο περιοδικό των εκδόσεων **Gallimard**

Ένα γλυκό, συγκινητικό μυθιστόρημα με πολλούς γνώριμους χαρακτήρες. Υπάρχει περίσσια ζεστασιά και μεγαλοφυχία στα τελευταία μέρη του βιβλίου, τα οποία είναι ιδιαίτερα συγκινητικά, ιδίως αν έχεις υπόψη σου ότι σχετίζονται με την προσωπική εμπειρία του Κόου και με τον θάνατο της μητέρας του κατά τη διάρκεια της πανδημίας.

Είναι δύσκολο (αλλά όχι αδύνατον) να χαράξεις μια διαχωριστική γραμμή ανάμεσα στην πολυσύνθετη ενέργεια του πρώιμου έργου του Κόου και αυτά τα πιο ήπια και ήρεμα μεταγενέστερα μυθιστορήματά του. Σου δίνει την αίσθηση ενός συγγραφέα που μπορεί να εκφράσει τόσο τον θυμό και την απογοήτευσή του για την πορεία που έχει πάρει η χώρα του, όσο και την ασίγαστη αγάπη του γι' αυτή, μέσα από μια πανέμορφη πρόζα, με χαρακτήρες που ζωντανεύουν σε κάθε σελίδα.

The Observer

Κανείς δεν μιλά για την Αγγλία με τέτοια οξυδέρκεια, τρυφερότητα και σκληρή ειρωνεία όπως ο Κόου. Το βιβλίο του είναι ένα κορυφαίο μελαγχολικό έργο, όπου συμπλέκονται η μικρή και η μεγάλη ιστορία, το ατομικό και το οικουμενικό.

Lire

Με επίκεντρο μια μεσοαστική οικογένεια, ο άγγλος συγγραφέας ενορχηστρώνει ένα διεισδυτικό μυθιστόρημα – χιουμοριστικό, συγκινητικό και πολιτικό ταυτόχρονα. Παρόν και παρελθόν συγκρούονται, ενώ η αφήγηση αξιοποιεί ορισμένα παράθυρα στο μέλλον, κάνοντας έτσι ακόμα πιο συγκινητικό τον σπαρακτικό στοχασμό για τον χρόνο, που ξεδιπλώνεται σταδιακά και που τον έχουμε ξανασυναντήσει στο θαυμάσιο Ο κύριος Γουάιλντερ κι εγώ.

Le Monde

Ο Τζόναθαν Κόου για μία ακόμα φορά αφουγκράζεται και κατανοεί σε βάθος τη βρετανική ψυχή, μέσα από το σαρκαστικό του χιούμορ και τις μεγάλες ιστορικές τοιχογραφίες του.

Libération

Δυνατό, πολύ δυνατό. Ο Κόου κατορθώνει να αφηγηθεί την ιστορία της χώρας του και μιας οικογένειας, εστιάζοντας σε σημαντικές ιστορικές στιγμές.

Le Figaro

Μυθιστόρημα σατιρικό και οικογενειακό, ευαίσθητα νοσταλγικό και υπέροχα χιουμοριστικό.

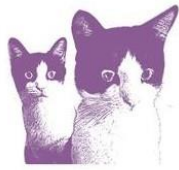
L'Obs

Χάρη στις συνηχήσεις και τις μελωδίες, το βιβλίο διαθέτει μια βαθύτερη συνοχή, σαν ένα μουσικό έργο. Η φράση «όλο αυτό το πατιρντί», η συγκεκριμένη γωνιά μας παμπ του Μπέριμιγκαμ, ένα κίτρινο φουλάρι, ο ήχος των παιδικών γέλιων σε κάποιο σχολικό προαύλιο – τέτοιου είδους στοιχεία πυροδοτούν συνειρμούς που διατρέχουν όλο το μυθιστόρημα. Ένα περιστατικό ομοφοβίας που κάποιος γιος δεν το ξέχασε ποτέ και που τον βασανίζει ακόμα, δεκαετίες αργότερα, όταν πασχίζει να συμφιλιωθεί με τον σεξουαλικό του προσανατολισμό.

Μυθιστόρημα έξυπνο, μελετημένο, αλλά όχι προγραμματισμένο. Ο Κόου δεν παραμένει προσκολλημένος σε μία και μόνο αισθητική αρχή. Σε κάποιες ενότητες μας μιλά ως παντογνώστης αφηγητής, σε άλλες παραχωρεί στους ήρωές του την πρωτοπρόσωπη αφήγηση. Υπάρχουν μέρη σε παρελθόντα χρόνο και μέρη σε ενεστώτα, αποσπάσματα ειδήσεων και ημερολογίων, η ανάμνηση κάποιου χαρακτήρα γνώριμου από άλλα του μυθιστορήματα. Τίποτε από όλα αυτά δεν κάνει το βιβλίο λιγότερο ευχάριστο – το αντίθετο, μάλιστα. Ο Κόου συνδυάζει με επιτυχία τα έξυπνα αφηγηματικά του τεχνάσματα με την οικειότητα.

The Guardian

Ο **Jonathan Coe** γεννήθηκε στο Μπέρμιγχαμ το 1961. Σπούδασε φιλολογία στο Trinity College του Πανεπιστημίου του Καίμπριτζ και είναι διδάκτωρ του Πανεπιστημίου του Γουόρικ (αντικείμενο της διατριβής του αποτέλεσε το έργο του Henry Fielding Tom Jones). Δίδαξε στο Πανεπιστήμιο του Γουόρικ. Δεκατρία βιβλία του κυκλοφορούν και στα ελληνικά από τις εκδόσεις Πόλις.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΌΛΙΣ